

FANTASY

ANATOMIA UNEI
INOCENTE FURATE

MARINA NEAGU

Quantum
UNIVERSITY

18+ HOT
TOBIAS COLLECTION

© 2020 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEAGU, MARINA

Anatomia unei inocențe furate / Marina Neagu. - Domnești :

Quantum Publishers, 2020

Conține bibliografie

Index

ISBN 978-606-8862-85-9

821.135.1

*Anatomia unei
inocențe furate*

MARINA NEAGU

*Această carte conține scene explicite de sex, agresiune
fizică, verbală și sexuală.
Voi alegeți dacă o citiți.
Ați fost avertizați!*

*„Violul sau abuzul sexual
nu se întâmplă niciodată din vina victimei,
indiferent de circumstanțele în care are loc abuzul.”*

Asociația A.L.E.G

Prolog

— Grăbește-te, Annja! Ți-am spus că Tobias ne ia în jumătate de oră. Tu nici măcar nu te-ai schimbat, a strigat Lucreția în timp ce își aplica pe buze un ruj de o culoare sângerie.

— Mama va fi îngrozită dacă va afla.

Lucreția, care își celebrase împlinirea celor 16 ani în sânul familiei cu doar câteva seri în urmă, era nerăbdătoare să serbeze evenimentul cu cei apropiați de vârstă cu ea. Iar Tobias, primul băiat care a făcut inima Lucreției să bată mai repede, îi promisese o petrecere pe cinste. Printr-o cunoștință de-a tatălui său, tânărul reușise să capete o invitație la distracția exclusivistă pusă la cale de niște studenți. Fusesse o ocazie pe care nu voia s-o rateze, sigur fiind că iubitei lui avea să-i facă plăcere. Cunoscând atașamentul Lucreției față de Annja, o fată pe care Tobias o găsea extrem de frumoasă, dar teribil de stranie în dorința ei de a sta departe de oricare alt coleg din clasa lor, nu a fost surprins să afle că invitația a fost extinsă și asupra acesteia.

Așezând rujul pe marginea chiuvetei, Lucreția s-a întors spre buna ei prietenă. Chiar dacă Annja împlinise 16 ani cu doar câteva săptămâni în urmă, nu se comporta ca restul fetelor de vârsta ei. Era calmă, studioasă și retrasă, refuzând să participe la toate nebuniile celor de-o vârstă cu ea. Situația familială a Annjei, lipsa unui

tată, sănătatea mamei ei – Monique – care începuse să se deterioreze, o forțaseră pe tânără să se maturizeze cu mult înaintea celorlalți.

Dacă nu s-ar fi cunoscut de atâta vreme și nu ar fi locuit atât de aproape una de cealaltă Lucreția ar fi fost, de asemenea, parte a grupului ținut de Annja la distanță. Norocul sau soarta a făcut – cu 12 ani în urmă, când fetele s-au întâlnit pentru prima oară la grădiniță – să se placă. De atunci au fost nedespărțite. Părinții Lucreției erau deseori plecați în călătorii de afaceri, iar Monique a fost cea care s-a îngrijit de copilă. De-a lungul anilor petrecuți împreună relațiile dintre cele două familii au devenit atât de apropiate, încât fetele se considerau mai mult surori decât prietene.

Când sănătatea lui Monique a început să se deterioreze, rolurile s-au inversat. Annja a fost cea care a avut nevoie de susținere.

În ultimele luni, medicamentele, drumurile la spital și faptul că femeia nu mai putea face față celor două slujbe la care să înhămasse începuse să zdruncine mica siguranță financiară din căminul Annjei. Boala îi împiedica mama să mai lucreze, astfel că fata s-a văzut forțată să renunțe la visurile acelei vârste, împărțindu-și timpul între școală și cele câteva ore în care lucra la cafeneaua din centrul localității.

Pe lângă problemele de acasă, trăia cu senzația că este urmărită. Că mergea spre școală, spre spital, ori către locul de muncă, cineva îi pândea drumurile, spionând-o din umbră. Nu i se putea plânge mamei, i-ar fi creat griji inutile. Nici Lucreției, care, cu firea ei excesiv de romantică, ar fi pus totul pe seama imaginației înflăcărate a unui tânăr îndrăgostit, care ar fi așteptat

momentul oportun pentru a se prezenta.

N-ar fi fost de mirare să fie așa, căci trupul ce căpătase curbe irezistibile, sânii plini, talia îngustă, ochii negri înconjurați de gene dese și o gură cu buza superioară perfect conturată și mult mai cărnosă decât cea inferioară – fapt care îi determinase pe colegii fetei să o poreclească gură răsucită –, atrăgea atenția tinerilor ce, dintr-odată, începuseră să roiască în jurul ei.

În ciuda grijilor pentru sănătatea mamei, și a straniei senzații că este urmărită – evenimente care o agitau din ce în ce mai tare în ultima vreme –, ori poate din cauza lor, pentru prima dată, fata simțea nevoia să iasă din tumultul emoțiilor negative și să se comporte ca o tânără de 16 ani.

În seara asta, amândouă își priveau imaginile reflectate în oglindă. Lucreția, blondă, zveltă, cu ochii de un verde aproape ireal, își etala cu mândrie trupul înalt pentru vârsta ei, învăluit într-o rochie din mătase subțire, ce i se mula pe sânii mici și pe coapse. Annja, în contrast cu ea, brunetă, cu aproape un cap mai mică de înălțime decât Lucreția, forme mult prea pronunțate pentru doar cei 16 ani ai săi, părea strivită de grijile ce o măcinau din interior, în rochia largă ce-i ascundea sânii mult prea mari.

— Ai nevoie de puțin timp și pentru tine, Annja, a auzit-o pe Lucreția spunându-i. Mergi cu mine la petrecerea asta. Măcar o dată ieși din pustnicia asta pe care o numești viață și încearcă să te relaxezi. Știu că nu vrei să o dezamăgești pe mama ta, dar nu va afla că ești plecată. Tobias a promis că ne ia din fața casei în mai puțin de jumătate de oră, și ne va aduce tot el înainte să mergi la mama ta, la spital. Ai mei se întorc peste două

zile, nimeni nu va ști că nu am fost acasă în noaptea asta.

Cu toate că Annja se ținuse departe de cercul de prieteni al Lucreției, datorită legăturii apropiate pe care cele două o aveau, fusese invitată la toate petrecerile lor. Nu dăduse niciodată curs invitațiilor până acum, dar ceva în insistența Lucreției îi spunea tinerei că nu avea cum să mai scape. Voia, nu voia, urma să-și însoțească prietena la petrecere.

În ciuda mărimii ei impresionante, casa gazdei era înțesată de adolescenți. Glasuri pline de voieșie se întrepătrundeau într-un vacarm ce nu reușea să depășească, totuși, ca intensitate, muzica ce reverbera cu putere din pereții vilei. Podelele fără covoare străluceau în sclipiri reci ca gheața. Pașii au purtat-o pe Annja în urma prietenei ei și a iubitului acesteia, către un bar amplasat în capătul opus al încăperii. Nu i-a luat prea mult să priceapă că, în afară de Lucreția și Tobias, niciunul dintre petrecăreți nu făcea parte din cercul lor de colegi sau cunoștințe. Majoritatea păreau cu ceva ani mai mari, poate chiar studenți, s-a gândit ea.

— Cunoști pe cineva aici? a strigat spre Lucreția.

— Nu, și tocmai ăsta e farmecul, a venit răspunsul. Nu ți-am spus, eram convinsă că nu vei mai veni, dar asta e casa unui coleg de serviciu de-al tatălui lui Tobias. Fiul lui își serbează ziua de naștere și l-a invitat și pe Tobias la petrecere. Tipul e student la o universitate din capătul celălalt al țării și a venit acasă doar pentru câteva zile. Și, ce este cel mai important, adăugă Lucreția zâmbind conspirativ, majoritatea invitaților sunt colegi de-ai lui de facultate. Nu-i super, Annja? Suntem la o petrecere cu studenți, toți au peste 20 de ani. Hm! Băieți care știu ce vor, a mai adăugat ea într-o șoaptă sonoră, direct în

urechea Annjei.

Pe măsură ce timpul se scurgea, Annja se simțea din ce în ce mai agitată. Fiori reci începură să-i cutremure trupul ca un avertisment. Privirea i-a poposit pe un grup de tineri ce dansau în mijlocul încăperii. Fetele se clătinau nesigur pe picioare, iar băieții le învăluiau în îmbrățișări pasionale ce sugerau intimitatea unui act sexual. Pentru o persoană care își impunea izolarea față de lumea din exterior, așa cum era ea, scena îi părea dusă la extrem.

Roșie ca racul, a prins-o pe Lucreția de o mână și a încercat să o tragă după ea spre ieșire. Nu-l vedea pe Tobias nicăieri. Dispăruse printre ceilalți petrecăreți de ceva vreme deja, dar în acel moment Annjei nici că-i păsa. Tot ceea ce voia era să-și scoată prietena de aici. Cu o mână pe telefon, pregătită să cheme un taxi, fata nu a sesizat că prietena ei rămăsese înțepenită în loc. Și-a ridicat ochii spre ea, urmărindu-i direcția privirii. La doar câțiva pași distanță de locul unde se aflau, sprijinit de un perete, Tobias gemea suficient de sonor cât să se audă până la ele. Avea ochii închiși, capul rezemat de zid, iar mâinile aduse în dreptul bazinului țineau strâns capul unei roșcate ce se ghemuse la picioarele lui.

Deși și-a ferit privirea, Annja tot a apucat să vadă gura roșcatei, cu buzele adunate în jurul membrului rigid al băiatului, obrazii supti și urme de salivă la colțul gurii, plimbându-se înainte și înapoi cu o poftă de neînțeles.

Stomacul i s-a ridicat în gât și o furie de nedescris i-a scuturat trupul. Lucreția, se părea, era într-o stare de șoc, fiindcă și-a smuls mâna dintr-a ei, s-a răsucit pe călcâie și s-a pierdut rapid printre ceilalți petrecăreți.

I-a luat Annjei mai mult de jumătate de oră să o

găsească. Prinsă într-o îmbrățișare pasională cu un necunoscut, Lucreția arăta clar modul în care alesese să își apere inima rănită.

— Hai să ieșim de aici, a încercat s-o tragă din brațele individului.

— Nu plec nicăieri!

— Lucre, nu face asta! Tobias nu merită să te înjosești pentru el. Tu nu ești așa.

— Cine spune? Dacă tu ești domnișoara neprihănită, asta nu înseamnă că toți suntem ca tine. Învață și tu să te distrezi, găsește un tip și fă-ți de cap. Ieși din izolarea asta de măicuță pe care încerci să o impui tuturor.

Cuvintele au căzut ca palmele pe obrazul Annjei. Lucreția nu-i vorbise niciodată atât de urât și nici nu o tratase vreodată cu atâta dușmănie. Surprinsă de veninul ce răzbătuse din tonul prietenei sale, a rămas mută pentru câteva secunde.

— Știu că ești supărată, Lucre, a șoptit când s-a adunat suficient. Te rog, hai să mergem acasă și să vorbim despre asta.

— Nu. Nici măcar nu știu de ce m-am obosit să te car după mine. Ești micuța domnișoară perfectă ce nu calcă niciodată strâmb. Mama și tata țin mereu să-mi aducă la cunoștință cât de minunată ești. Vai, ce tânără deosebită! Fata asta o să ajungă departe, încearcă și tu să fii mai mult ca Annja... bla, bla, bla... Dar ei refuză să vadă că eu nu sunt ca tine. Ha! Nimeni de vârsta noastră nu e ca tine.

Annja nu știa ce o rănea mai mult. Tonul cu care i se vorbea, vorbele în sine, ori faptul că cea pe care o considera sora ei o trata astfel. Totul să fi fost rezultatul șocului de a-și fi văzut iubitul cu alta?

I-a analizat ochii sticloși, privirea neclară, pupilele dilatate și corpul ce se agăța cu disperare de tipul cu care o găsisse sărutându-se. Mișcărilor îi erau necoordonate, șovăitoare. Era băută oare? s-a întrebat, intrând în panică. Chiar dacă aveau să dea un adevărat spectacol, trebuia să-și scoată prietena de aici. S-a întins spre ea și a prins-o de mână. A smucit-o iar din îmbrățișarea individului, ignorându-i protestele și trăgând-o după ea.

— Hai, Lucreția! i-a strigat.

Poate că ar fi reușit să o scoată de acolo dacă nu ar fi fost înconjurată de câțiva indivizi care, la rândul lor, păreau să aibă probleme de echilibru.

— Unde vă grăbiți așa? întrebă unul dintre ei, stropindu-le cu salivă.

— Chiar. Care-i graba? N-ați venit să vă distrați? a strigat altul.

— Eu nu plec, a bâiguit Lucreția.

Ca la o comandă, băieții au rânjit deodată. Aveau aceleași priviri neclare și mișcări nesigure ca Lucreția.

— Du-te acasă, și-a auzit prietena sfătuind-o.

— Mergem împreună.

Plină de revoltă, Lucreția și-a ridicat ambele brațe într-o mișcare agitată, urlând cât o țineau plămâni.

— Nu înțelegi că nu merg? Cum să-ți explic mai clar de atât? Pleacă acasă, ori rămâi și nu-mi mai ieși în cale.

Apoi, chiar dacă se clătina pe picioare, Lucreția s-a strecurat rapid printre alte persoane și a dispărut. Pentru că nu putea să-și abandoneze prietena pur și simplu, a căutat-o prin toate camerele proprietății și chiar prin grădină. O oră mai târziu, epuizată și îngrijorată de-a binelea, s-a ciocnit Tobias. Arăta ca un idiot, cu un zâmbet larg instalat pe chip, nepăsător la tot ce se

petrecea în jur. A încercat să se agațe de ea, dar Annja a făcut o eschivă și tânărul a aterizat pe o canapea, unde, învins de alcool, a și rămas.

Fără să se gândească la ce face, cu ochii încă alergând agitați în căutarea Lucreției, a apucat un pahar aflat pe o masă din apropiere și l-a dat peste cap. Alcoolul i-a pârjolit esofagul, apoi a coborât în stomac, strângându-i măruntaiele într-un ghem incandescent. Ochii i-au lăcrimat în aerul care devenise deodată greu de respirat. Nu a trecut mult timp până ce unde calde au început să i se prelingă în întreg corpul. Sunetele din jur păreau mai puțin deranjante, camera devenise mai puțin rece, iar fețele celorlalți parcă nu mai erau la fel de nesuferite.

Cineva a trecut pe lângă ea și, fără să realizeze cum se petrecuse totul, s-a trezit cu un alt pahar în mână. Lichidul transparent, ispititor, promitea să-i potolească setea, astfel că i-a golit conținutul dintr-o răsuflare. Cufundată într-o ceață amețitoare, minute mai târziu, a fost surprinsă de mișcarea propriilor buze destinate într-un surâs prostesc. Un alt pahar. Arsura nu mai era la fel de puternică, dar constata cu stupeoare că oricât ar bea, setea nu voia să dispară. Ca o briză răcoroasă, o sclipire firavă de luciditate s-a ițit prin aburii ce-i tulburau acum simțurile și mintea.

Am nevoie de apă, și-a spus, în timp ce picioarele au început să se miște, purtând-o spre bar. Să străbată distanța până acolo era o provocare pe care tânăra o găsea din ce în ce mai dificilă. Cu setea nestăvilită, a mai reușit să bea unul dintre paharele ce i-au fost oferite. Limba îi devenise teribil de grea. Abia o mai putea plimba pe cerul gurii.

Uitase unde era, pierduse din vedere motivul pentru

care dorise să plece, și nici nu mai părea să-și amintească urgența pentru care trebuia să-și găsească prietena. S-a clătinat pe picioare și, printr-o minune, o clipă de luciditate i-a luminat mintea. Era aproape de ieșire, iar promisiunea brizei răcoroase a aerului serii pe pielea ei înfierbântată a făcut-o să-și reconsidere alegerea inițială. Deși putea distinge ușa ce-i tremura sub ochi, drumul până la ea îi părea interminabil.

Odată scăpată, magia răcorii de dincolo de prag o îmbrățișă ca o vrajă. Totul se răsucea în jurul ei, vederea îi era neclară, iar uscăciunea arzătoare continua să-i zgârie gâtul ca un șmirghel.

Întunericul a cuprins-o imediat ce a trecut de poarta proprietății, mergând clătinat pe marginea șoselei. Habar nu avea încotro se îndreaptă. Tot ce știa acum era că trebuia să se răcorească. Pantofii au zburat într-un arc de cerc când i-a azvârlit din picioare, iar rochia, deși subțire, îi dădea senzația că e mai groasă decât o plapumă. Strângerea sufocantă i-a dat ghes Annei să coboare bretelele late de pe umeri, lăsând materialul să alunece de-a lungul corpului.

Lenjeria intimă era singurul lucru ce o mai ținea departe de suflul răcoros a nopții. Sutienul a căzut fără zgomot, materialul alb pierzându-și culoarea în noaptea adâncă. Când degetele i s-au strecurat sub elasticul bikinilor, farurile unei mașini ce a vuit pe lângă ea i-au luminat calea, apoi s-au pierdut în depărtare.

Un zgomot de frâne a determinat-o să se oprească. Motorul a huruit agresiv; două faruri străpungând brusc întunericul ce o înconjură. Și-a ridicat mâinile ca să-și protejeze ochii. Trupul i s-a scuturat ca străbătut de frisoane, iar genunchii i s-au înmuiat, incapabili să-i

mai susțină greutatea. Dintr-odată, moale, s-a prăvălit la pământ.

Sunetul vântului șuierând printre frunzele pomilor a fost acoperit de motorul mașinii care se apropia. Un stol de păsări s-a lansat în zbor într-un amestec de ciripeli agitate și, urcând spre cer, s-a pierdut în noapte. Apoi s-a făcut liniște.

Pleoapele Annjei au căzut greu peste ochi. Zgomotul unei portiere trântite i-a înfiorat pielea. Voci bărbătești au înconjurat-o, străine, greu de distins. Scoteau sunete sinistre, ca ale liliecilor într-o peșteră întunecată. O amețeau, făcând-o să creadă că era înconjurată din toate părțile. Vocile s-au pierdut în ceața densă din întreaga ei faptură. O înveleau ca o pătură lichidă, amortindu-i toate simțurile.

O durere cruntă, ascuțită, ca tăișul unei lame ce o împungea între picioare a făcut-o să tresară dureros. A întredeschis buzele într-un scâncet disperat, dar ceva i-a fost îndesat în gură, amuțindu-i protestul. Cineva se mișca deasupra ei, în ea, invadându-i corpul și rănind-o cumplit. Ceva dur ca oțelul intra și ieșea din pânțele ei cu mișcări bruște, agresive. O gură umedă i-a atins un sfârc, apoi durerea cruntă a unei mușcăături dure a făcut-o să icnească sugrumat.

— Ți place, nu? a grohăit cel aflat deasupra ei.

A încercat să se zbată, dar nu se putea clinti, de parcă zeci de mâni grele i-ar fi ținut trupul de pământ.

Brațele fetei, rămase încă libere, s-au ridicat și au încercat să împingă apăsarea aceluia trup masiv. Ungھیile i s-au transformat în gheare ce zgâriau cu disperare, înfigându-se pe unde nimereau.

— Târfa! s-a auzit un urlet. Ține-i mâinile!

Un dos de palmă i-a pocnit obrazul cu atâta forță, încât pielea i-a plesnit și lacrimi usturătoare au alunecat pe carnea deschisă. Dar înțepăturile lacrimilor sărate nu erau nimic în comparație cu izbiturile violente ale străinului ce îi invada trupul.

Degete reci i s-au încolăcit în jurul încheieturilor subțiri, blocându-i atacul, obligând-o să-și întindă brațele deasupra capului. Gâfâieli guturale îi sunau în urechi, în timp ce mișcările atacatorului deveneau tot mai grăbite, mai dureroase. Necunoscutul s-a înfipt cu forță în corpul ei, apoi, cu un geamăt prelung, s-a oprit. Trupul monstrului s-a scuturat de câteva ori deasupra ei, cuprins de spasme scurte, dese.

S-a mișcat apoi, eliberând-o de sub presiune, plămânii fetei reușind să absoarbă, pentru câteva secunde doar, aerul ce-i aluneca grăbit prin nările dilatate. Annja a încercat, fără folos, să se îndrepte din poziția în care era lungită. Mâini străine continuau să-i strângă încheieturile deasupra capului, o alta îi presa pieptul, lipindu-i spatele de pământ și încă una îi apăsa bazinul, țintuindu-i șoldurile.

Ochii fetei s-au deschis și, în ciuda întunericului, a putut să observe două umbre ce se mișcau deasupra ei, părând să facă schimb de locuri. Vorbe șoptite s-au auzit, dar panica, ori faptul că încă se afla sub ceața fierbinte a alcoolului, a împiedicat-o să le înțeleagă.

Fără să-și dea seama ce i se întâmplă, a fost răsucită pe burtă cu o smucitură rapidă. Coatele și umerii i-au fost din nou prinse de mâini puternice, iar șoldurile, ridicate în aer. Respirația i s-a oprit când o nouă durere, mult mai cruntă decât cea de dinainte, și-a înfipt colții în carnea ei, sfâșiind-o. Un sunet de jale i-a scăpat

înfundat din gura acoperită. Lacrimile au continuat să-i curgă mut pe obraji în flăcări, iar ochii i s-au deschis din nou, sperați să descopere imagini edificatoare de care creierul avea acum atâta nevoie. Gâtul i s-a încordat în încercarea de a-și ridica ochii spre cel ce-i ținea mâinile imobilizate. Privirea neclară, încețoșată, i-a dezvăluit imaginea tremurată a unui rânjet crud. Ochi reci, albaștri, îi înfruntau privirea cu o sălbăticie greu de înțeles. Împunsăturile din spate continuau agresiv, prelungindu-i agonia. Două mâini i-au înconjurat torsul și i-au cuprins sânii, ciupindu-i brutal sfărcurile. Capul ei s-a mișcat brusc spre atacator, iar privirea i-a rămas ațintită pe tatuajul de pe unul dintre brațe. Un șarpe negru se încolăcea pe piele, pornind de la cot, urcând până la umăr. Animalului părea răsucit cu fața spre ea, ochii bestiei din desen susținându-i rece privirea.

Mișcarea intruzivă a devenit mai alertă. Sunete ce aduceau cu grohăitul unui animal au fost eliberate când, cu o nouă izbitură în pielea umedă a feselor, monstrul a rămas țepăn pentru câteva secunde, zvâcnind dureros în interiorul ei. Eliberarea de sub presiunea agonizantă a adus o nouă durere, trupul ei ripostând cu contracția fiecărui mușchi.

Spera să fie lăsată în pace, și coșmarul pe care îl trăia pe viu să dispară. Carnea străină s-a retras din ea, dar corpul i-a fost împins în față. O palmă îi presa umerii, țintuind-o la pământ. Părul i-a fost prins și capul smucit în spate, fără milă. Dintr-o singură mișcare bruscă, s-a trezit ridicată în genunchi. În fața ei, unul dintre demoni își prinsese penisul în mână pe care o mișca înainte și înapoi. De pe încheietură, un alt șarpe o fixa cu privirea.

Materialul ce-i acoperea buzele a fost scos. Ar fi vrut

să poată striga, dar nu izbutea să articuleze niciun sunet. Nările i-au fost prinse, forțând-o să-și deschidă gura. Stomacul i s-a ridicat în gât când un gust neobișnuit i-a țâșnit pe limbă. S-a străduit să oprească valul de greață ce voia să-i scape din măruntaie. Era atât de amorțită că, probabil, ar fi sfârșit înecându-se în propria vomă.

Un sunet metalic s-a auzit și o lumină a străpuns întunericul pentru câteva secunde. Unul dintre bărbați a întins un obiect către cel aflat în spatele ei. Obiectul a lucit în scilipiri metalice. Arăta ca o bară cromată, lungă, plată la unul dintre capete. Unul dintre bărbați a spus ceva, ceilalți au râs. Singurul fir de lumină s-a stins, lăsând-o iar în întunericul de coșmar, apoi o mână i-a presat spatele, în timp ce o alta i-a astupat gura. Primul lucru care pe care l-a sesizat a fost sfârșitul pielii, apoi durerea arsurii i-a tăiat respirația. Mirosul de carne arsă i-a invadat nările.

S-a zbătut și, cuprinsă de o forță generată de groază, a scăpat pentru câteva secunde de presiunea mâinii ce-i apăsa omoplați, dar alte brațe au răsucit-o, ținând-o prizonieră. Durerea îi aluneca pe piele în straturi fierbinți. S-a întins pe pământul aspru. Apoi liniștea deplină a învăluit-o, catifeaua întunecată a cerului rămânând singura martoră a ororii ce-i marcase anii atât de tineri.

Dimineața se strecura în raze luminoase printre copaci, când Annja a încercat să se mute din locul umed în care zăcuse. Fiecare parte a corpului a protestat în junghiuri crunte de durere, săgetându-i toți mușchii. Valuri agonizante pulsau, se revărsau usturătoare pe pielea spatelui, în membrele chircite, în părțile intime ce-i zvâcneau chinuitor.

Vântul şuiera printre copacii de pe marginea șoselei. Mirosul pământului umed se imprimase în trupului ei asudat, ridicându-i stomacul în gât. A icnit; toți mușchii s-au contractat, sporindu-i agonia.

I-au trebuit ore ca să-și găsească hainele împrăștiate pe asfalt. Ochii o usturau în timp ce recunoștea pe piele vânătăi, urme de dinți și degete presate pe umeri și pe piept, apoi mai jos, pe șolduri și pulpe. Nu a îndrăznit să cerceteze locurile care o dureau cel mai mult, dar a putut vedea firișoare de sânge coborându-i pe picioare, amestecate cu urme de pământ, de parcă întregul trup era învelit într-o a doua piele grotescă. Capul îi vâjâia, mâinile păreau incapabile să asculte comenzile minții și o senzație de greață îi asalta gâtul. Cu trupul acoperit, într-un final, de rochia lălâie, Annja nu a mai putut opri valul amar ce i-a năpădit gura. S-a aplecat de mijloc, vărsând pe caldarâm un amestec spumos, urât mirositor.

O mașină a frânat lângă ea, iar capul fetei a țâșnit în sus. O teamă fără margini i-a săgetat întreaga ființă. De la volan, un bărbat o privea cu ochii măriți de groază.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o, tonul fiindu-i doar o șoaptă ce se pierdea subțire printre zgomotele iscate de vântul ce străbătea coroanele copacilor.

Fata nu i-a răspuns. Gâtul îi era înțepenit, iar groaza îi atârna pe limba ce părea să cântărească o tonă. Doar ochii ei se mișcau panicați, privirea sărind agitată dintr-un loc în altul, de parcă ar fi căutat mijloace prin care să se apere de un nou atac.

Coborând una dintre mâini, încercând să prindă privirea fetei într-a lui, bărbatul a scos, cu mișcări încete, telefonul din buzunarul pantalonilor.

— Nu-ți fie teamă. Vreau doar să sun la poliție.

Auzindu-i vorbele, Annja a reușit să se rupă din transa generată de groază. Un singur cuvânt a erupt parcă din adâncurile ființei ei. A tunat cu putere, învingând zgomotul naturii.

— Nu!

Imaginea chipului mamei ei, atât de palid și slăbit, a determinat-o să revină în realitate. Doar ideea că Monique va afla de monstruoșitatea actelor cărora le fusese victimă fiica ei, i-a dat forța necesară să încerce să-și găsească o urmă de echilibru mental.

Auzind strigătul plin de durere, izvorât parcă din adâncul ființei plătându-se a fetei, bărbatul a coborât brațul în care avea telefonul, apoi a ieșit din mașină.

— Vreau să te ajut. Spune-mi ce să fac, a șoptit el.

În ciuda fizicului lui impresionant, vorbele îi fuseseră moi, ușoare, încercând să dea de înțeles că nu reprezenta un pericol pentru ea.

— Acasă, a reușit să spună.

Bărbatul a confirmat doar dintr-o mișcare înceată a capului.

— Poți să-mi spui unde este acasă? a adăugat el.

Durerea ce-i încătușea trupul începea să se strângă în jurul ei. Strada i se clătina sub tălpi, pomii se aplecau, părând că vor să o cuprindă cu crengile lor. Un alt val de întuneric a sufocat-o. Carnea părea că-i atârână de oase, străină.

Epuizată, s-a prăvălit din nou la pământ.

CAPITOLUL I

Șase ani mai târziu.

Ar fi putut să o învinovățească. Ar fi vrut să o facă, dar memoria mamei sale întinsă pe patul de spital – o ființă atât de firavă, doar o umbră a femeii care fusese cândva –, punea stavilă reproșurilor. Își petrecuse copilăria asaltată de întrebări legate de identitatea tatălui ei și, în urmă cu câteva luni, înainte ca singurul părinte pe care îl cunoscuse să piardă ultima bătălie în lupta cu boala nemiloasă, i-a fost destăinuit secretul. Alături de o rugămintă, o scrisoare i-a fost înmănată.

— Promite-mi că îl vei căuta, i-a șoptit Monique, agățându-se cu o surprinzătoare forță de fiica ei. Promite-mi!

— Îți promit, mamă!

Chiar înainte ca ultima suflare să-i scape printre buzele palide, femeia i-a destăinuit copilei sale că o altă misivă a fost expediată tatălui.

Annja a descoperit astfel că era rezultatul unei aventuri pasionale de o vară. Mama ei, la frageda vârstă de 17 ani, aflată în vacanța de vară la o prietenă aparținând unei familii înstărite, s-a îndrăgostit de unul dintre ajutoarele care se ocupau cu întreținerea spațiului verde de pe proprietate. Chiar dacă nu era cu mult mai în vârstă decât ea, tânărul dispunea de suficientă experiență în

păcerile cărnii; astfel încât s-a folosit de toate avantajele pentru a o cuceri. Relația a decurs lin, apoi din ce în ce mai pasional timp de două luni. Spre finalul vacanței, când trebuia să se întoarcă la școală, tânăra, amețită de fiorii primei iubiri, a descoperit că poartă în pânțece fructul pasiunii cu acel bărbat. Fericită, sperând că iubitul va decide să o urmeze și să pornească împreună pe drumul vieții, l-a anunțat că urma să devină tată. Însă avea să descopere atunci că, în afară de pasiune, nimic altceva nu-i mai unea.

Bărbatul aflate între timp că tânăra nu era odrasla mult iubită a vreunor bogătași – motivul care-l determinase la început să lupte pentru a o cuceri –, așa că i-a declarat tinerei că povestea lor luase sfârșit. Planurile lui de viitor nu includeau o fată săracă și un prunc nedorit. Avea altele, mai mari, și neapărat voia să lege o căsătorie cu cineva de familie bună.

Lumea lui Monique se prăbușise în acea noapte. Cu banii pe care bărbatul îi dăduse pentru chiuretaj strănși în pumn, a plecat fără să mai arunce o privire înapoi. În acel moment a decis că va păstra copilul și niciun bărbat nu o va mai păcăli vreodată. Și-a dedicat întreaga viață fiicei sale, luându-și câte două slujbe deodată, până ce boala a răpus-o.

Annja a petrecut ore în șir încercând să adune informații despre omul care-i era tată. Nu era surprinsă să afle că bărbatul se afla deja la a doua căsătorie. Prima nu fusese chiar ce își dorise el, dar cu a doua a nimerit mult mai bine. De această dată, visurile domnului Martin Palter se realizaseră, actuala nevastă provenind dintr-o familie care nu cunoscuse niciodată sensul cuvintelor fonduri insuficiente. Aflată, la rândul ei, la a

doua căsătorie, Patricia Sonder – Palter avea deja trei fii, cu vârste între 20 și 24 de ani, și o fiică de 18 ani, toți rezultați din relația precedentă.

*

După ce primise scrisoarea care-l informase despre existența unei fiice, domnul Palter a avut șocul vieții sale. Banii proveniți din căsătoria în care se afla acum l-au ajutat să descopere date despre viața Annjei și, spre surprinderea tinerei, a contactat-o telefonic. Ce-i drept, doar o singură dată, pentru a-i comunica adresa la care locuia și unde o aștepta, nerăbdător s-o cunoască.

*

Nimic din ceea ce fusese odată nu mai putea fi găsit în tânăra din prezent. Fizicul pierduse rotunjimea obrazilor adolescentini și formele pline ale corpului.

Totodată, speranțele Annjei de a urma studiile unei universități, anihilate într-o noapte de groază, cu șase ani în urmă, i-au maturizat fizionomia, astfel că, dacă s-ar fi încumetat să privească fotografiile din trecut, nici măcar ea nu s-ar fi putut regăsi în chipul ce surâdea timid din albumul cu memorii. Imediat după evenimentul fatidic, trăise cu teama că va ajunge un recipient construit din oase, învelit în carne și sânge, dar vid pe interior.

Cu toate eforturile de a bloca amintirile acelea, mintea se întorcea împotriva ei și îi descoperea temerile, înghețându-i fiecare fibră a corpului. Lungi sesiuni de terapie au ponderat, cu timpul, scenele ce o asaltau în timpul nopții. Au convins-o că, dacă există coșmaruri ce pot deveni reale, atunci cine poate susține că visele frumoase sunt imposibil de adevărate? Dar tânăra, a cărei minte ageră fusese cândva remarcată, dispăruse cu totul. Acea Annja nu mai exista, în locul ei rămânând doar o

amintire a unor visuri despre realizări mărețe.

Totuși, speranța că poate, cândva, avea să-și depășească temerile, că va putea privi spre viitor cu un zâmbet care să-i lumineze chipul și inima, a luat încet naștere în sufletul ei. Mult timp i s-a părut că a fost nevoită să se despartă de ea însăși. Se simțea precum un râu care își curgea existența, pietrele pe care apa le întâlnea în calea ei fiind circumstanțele pe care urma să le întâlnească, la rândul ei, în viață. Se lovise cu furie de câțiva bolovani. O răniseră adânc, dar, asemenea apei, încă putea să-și urmeze cursul, doar traseul i se schimbase. Viața Annei întâlnise multe piedici, fiecare dintre acestea cauzând valuri ce îi influențaseră evoluția și chiar mentalitatea. Valuri suficient de mari ca s-o modifice cu totul. Dar anii au trecut, viața a continuat, și s-a obișnuit cu gândul că noi pietre i se vor pune în cale, încercând să-i oprească înaintarea. Și-a promis să le depășească pe toate și să găsească în sine tăria de a le escalada, chiar dacă urma să fie nevoită să se ascundă în spatele unei măști.

Doc, s-a gândit tânăra, zâmbind cu afecțiune amintirii bărbatului care reușise, prin blândețe, răbdare și afecțiune să o ajute să depășească tragediile care marcaseră viața ei de până acum. O văzuse în cele mai cumplite momente ale ei și o făcuse să nu-și piardă acea rază de speranță că eforturile ei vor fi răsplătite cu un viitor pentru care merita să trăiască.

La început, Doc fusese doar martorul ființei sfâșiate, lăsată la marginea unei străzi după o noapte de groază. Apoi a devenit medicul psihiatru care a reușit să o țină pe linia de plutire. Lunile au trecut, s-au transformat în ani, iar sesiunile de terapie au depășit limita doctor-pacient,

devenind întâlniri între prieteni. Doc era un confident, un susținător, umărul puternic de care s-a sprijinit când moartea mamei ei a amenințat să o răpună din nou. Doc nu a judecat alegerile pe care Annja le-a făcut și a înțeles motivele pentru care ea a dorit să păstreze sub tăcere clipele ce îi mutilaseră spiritul. A recunoscut în dorința ei de a-și proteja mama singura motivație care îi dădea forță să înfrunte o nouă zi.

Chiar dacă cei zece ani diferență de vârstă ar fi putut fi considerată o piedică, relația dintre cei doi a evoluat lin. Annja nu a fost surprinsă să descopere că sentimente de altă natură începeau să vibreze în inima prietenului ei. În urmă cu câteva luni, Doc i-a destăinuit iubirea. Răbdarea, încrederea și totala transparentă pe care bărbatul i-o oferise în toți acești ani au determinat-o pe Annja să-și permită să-l vadă cu alți ochi. Noua relație nu îi aducea acea satisfacție fizică de care se bucurau alte cupluri în intimitate, dar faptul că nu sucombuse groazei, că putuse accepta atingerea unui bărbat, i-a întărit încrederea în ea și a adus cu sine o nouă speranță: aceea că, într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, va reuși să depășească acel prag care i se păruse imposibil de trecut.

Vestea că tânăra dorea să-și întâlnească tatăl a inițiat prima discuție contradictorie dintre cei doi. Pentru prima dată, Doc s-a arătat nemulțumit de decizia ei. Faptul că ea dorea să străbată țara pentru a cunoaște un om ca acela i se părea inacceptabil. Însă profesia, sau poate afecțiunea și devotamentul cu care o înconjurase pe Annja în tot acest timp, i-au slăbit încapățânarea. O săptămână mai târziu, Annja se afla în fața casei celui care, biologic, îi era tată.

Promisiunea făcută mamei era unicul motiv pentru care Annja se găsea acum, cu vechea ei mașină – singurul lucru pe care îl mai avea de la femeia ce-i dăduse viață – în fața unei curți imense, străjuită de porți mari din fier. Erau deschise, de parcă i-ar fi așteptat sosirea.

A continuat să avanseze pe drumul în pantă suficient de lent, încât să observe eleganța cu care fiecare spațiu verde era îngrijit. După un timp, ce i s-a părut mult mai lung decât ar fi anticipat la prima vedere, în fața ei s-a deschis o imagine de vis.

Scăldat în lumina amurgului, peisajul părea ireal, potrivit imortalizării într-o carte poștală pentru turiști. Culorile cerului, pictate într-un roșu închis, dansau printre firisoare subțiri de nori, împletindu-se cu slabe raze aurii. Aleea se deschidea într-o poiană largă, întinsă cât se putea vedea cu ochii. Pomii care-i ghidaseră drumul se despărțeau către stânga și dreapta, străjuind alte alei ce se întindeau ca niște raze de cerc. Din mijlocul gazonului larg și perfect întreținut, umbra unei clădiri se înălța pe cerul ce promitea să devină ca de ebonită. Zidurile albe tronau ca niște mândre santinele, dominând prin grandoarea lor alte câteva clădiri ce se puteau observa de-a lungul unor potecuțe străjuite de pomi.

Preț de câteva bătăi de inimă a stat nemișcată, până a reușit să se desprindă de magia priveliștii ce i se arăta. Oricât de fermecător ar fi arătat totul, știa că în spatele porților se ascundeau secrete. Era ca o lege nescrisă. De cele mai multe ori, bogăția aducea laolaltă caractere dubioase, afaceri necurate sau criminali în costume de firmă.

Nu căuta să te lași cucerită de tentațiile materiale.

Încearcă să privești dincolo de aparențe și să descoperi calitățile morale ale celor pe care îi întâlnești de-a lungul vieții, apoi străduiește-te să fii tot ceea ce admiri la ceilalți, îi spusese mama ei cândva.

Luminile aprinse în toate încăperile imobilului și rândurile nesfârșite de mașini parcate îi indicau tinerei că nimerise într-un moment prost. Să aduci o veste care poate schimba cursul vieții unei întregi familii era suficient de grav. Să îți faci cunoscută prezența când persoanele în cauză aveau casa plină de musafiri, mult mai complicat.

Măinile i s-au strâns pe volan, iar fruntea s-a aplecat, sprijinindu-se pe brațele întinse. Judecând după numărul mare de autoturisme aflate în fața ei, Annja a dedus că locuința trebuia să fie destul de aglomerată. De altfel, putea vedea numeroase persoane care intrau și ieșeau pe ușile larg deschise ale casei. Agitația aceea îi dădea senzația unui roi de furnici ce se deplasa haotic dintr-un capăt în altul al peluzei. Sonoritățile vocilor antrenate în conversații animate, însoțite de rafale de râs, se întrepătrundeau cu acordurile muzicii răzbătând din interiorul imobilului.

Cu motorul încă pornit, indecisă asupra hotărârii pe care trebuia să o ia, și-a ridicat capul și a privit cerul. O lună subțire cât un vârf de unghie zgâria văzduhul, aruncând raze palide, subțiri, printre stelele abia apărute. Ochii i s-au umezit când amintirea ultimelor clipe alături de mama ei i-au revenit în minte. Privea într-un punct fix în vreme ce mâna timpului împingea secunde, una după cealaltă, în succesiunea lor regulată. A alungat slăbiciunea și s-a îndreptat de spate, promițându-și să privească spre viitor. Nu știa ce o așteaptă, dar era tânără,

avea o minte pe care profesorii o catalogaseră cândva drept ageră, posibilitatea de a-și modela singură viitorul și un iubit care fusese de acord ca ea să-și satisfacă acea curiozitate ce nu-i dăduse pace în ultimele luni.

A oprit motorul. Un nor de fum a țâșnit din gura țevii de eșapament și s-a desfășurat în panglici negricioase ce se destrămau rapid în bătaia vântului, pierzându-se în noapte și atrăgând atenția câtorva dintre persoanele ce se aflau în curte.

Și-a scos telefonul din buzunar, a potrivit căștile și și-a selectat folder-ul cu muzică. Avea nevoie de alte câteva minute în care să se separe de realitate. Pe acordurile energice ale formației AC/DC, s-a întins să-și ia geanta așezată pe scaunul din dreapta, Highway to hell acompaniindu-i mișcarea. Când melodia s-a apropiat de sfârșit, a coborât din mașină și s-a îndreptat spre portbagaj, surprinzând cu privirea câțiva tineri adunați într-un grup pestriț. Curioși, ochii necunoscuților o cuprinseseră întrebători, urmărindu-i fiecare mișcare. A încercat să-și păstreze calmul, deși mâinile începuseră deja să-i tremure.

Chitara își ascuțea acordurile finale, acoperindu-i anxietatea ce atingea cote din ce în ce mai ridicate. Pășea într-o lume total necunoscută, și emoția făcea ca inima să-i galopeze în piept cu viteza luminii. Cei pe lângă care trecea continuau să îi urmărească fiecare pas al avansării nesigure.

Cu privirea încă fixată pe clădirea imensă, nu a observat obstacolul format din două dale suprapuse. Un icnet i-a scăpat când degetul mare a lovit cu putere una dintre bucățile de beton. Geanta i-a alunecat de pe umăr, bareta smulgându-i căștile din urechi și gulerul

tricoului. A auzit pârâitul materialului înainte ca ochii ei panicați să trimită mesaj creierului că rămăsese în mijlocul curții, cu jumătate din bust acoperit doar de textura fină a unui sutien aproape transparent.

Grozăvia a ceea ce tocmai s-a petrecut a imobilizat-o, ținând-o fixată în loc. Atenția acordată de cei din jur a agravat situația, căci îi sporeau starea de confuzie și agitația. A realizat că, într-o clipă, tot ceea ce învățase de la Doc era complet uitat. Sistemul ei de apărare, prins cu nădragii în vine, s-a împiedicat și a sucombat în fața rușinii.

And I'm going down... All the way... I'm on the highway to hell, s-a auzit vocea din căști.

Și-a înghițit nodul din gât ce părea gata să o sufocă și a ascuns rușinea în spatele voinței, pregătită să preia frâiele. Și-a înnodat – deloc atractiv – tricoul peste umăr, redresându-se și acoperindu-și pielea expusă cu rămășițele de material. Cu muzica oprită și căștile îndesate înapoi în buzunar, s-a repus în mișcare, dar o voce a făcut-o să se oprească din nou.

— Dacă-mi promiți că îmi vei găti o cină în viitorul apropiat, te ajut să-ți cari bagajele.

S-a răsucit pe călcâie, ignorând pulsațiile dureroase din degetul bucluș, și l-a studiat pe cel ce i se adresase. La doar doi pași distanță de Annja, părând că tocmai se desprinsese dintr-un grup numeros de băieți și fete, se afla un individ ce o privea de la o înălțime de peste un metru și optzeci. Nu reușea să-i distingă prea bine chipul, dar tot nu a pierdut din vedere că un ochi părea să îi clipească permanent. Arăta atât de stupid, continuând să-l închidă și să-l deschidă fără oprire în timp ce rânjea, încât tânăra avu senzația că individul posedă un tic,

nicidecum că încerca să pară ca unul cu vino-n coace.

— Când îmi e foame, obișnuiesc să-mi fac un sandwich. Dacă am ovare, nu înseamnă neapărat și că știu să gătesc, i-a răspuns, încercând să-și reia drumul.

— Atunci, îți vei căra singurică geamantanul. Să sperăm că vei reuși să ajungi în casă cu toate hainele pe tine, a rânjit încrezut tipul.

— Vezi chestiile astea mici, rotunde, ce se învârtesc pe asfalt? l-a întrebat, rulând bagajul din față în spate. Se cheamă roțițe. Le-au adaptatăștia la gențile de voiaj de ceva vreme deja. În cazul în care nu ai aflat până acum, nu mai avem nevoie de testicule să le putem căra.

Nu a mai așteptat replica pe care, cu siguranță, tipul dorea să i-o servească. A dat să-și vadă de drum, dar o mână i s-a înfipt în umăr. Reacția i-a fost mai rapidă decât imboldul de a asculta de rațiune. Și, pentru că mintea încă îi funcționa în acel mod analitic ce atrăsese, cândva, atenția cadrelor didactice, i-au trebuit doar câteva secunde să calculeze unghiurile mișcărilor, în funcție de diferența de înălțime dintre atacator și ea, pentru a ști ce trebuie să facă. Eliberându-se de geți, s-a răsucit cu o mână fixată pe brațul ce încerca să-i stopeze înaintarea. Cât ai clipi – probabil nu atât de des pe cât o făcea oponentul ei –, tipul se afla în genunchi, cu brațul răsucit la spate, foarte aproape de a-i sări din umăr.

Primul lucru care a atenționat-o că reacționase pripit a fost respirația greoaie a individului, însoțită de sunetul scăpat din gâtulejul lui panicat. Postura jalnică în care îl forțase să se chircească, cu nasul aproape atingând dalele de piatră, a făcut-o să revină la realitate. Gestul putea să atragă atenția asupra ei mai mult decât era necesar.

Cu coada ochiului a sesizat că întreaga curte părea

teribil de nemișcată, cu fețele ocupanților imortalizate parcă pentru veșnicie într-o mască a uimirii. Perfect! și-a spus. Alesese un mod incredibil de prost în care să-și facă intrarea.

Un singur gest, venit de undeva din lateral, a animat imobilitatea scenei.

Așezat pe una dintre băncile aflate în curte, un tip tocmai își coborâse brațele rezemate până atunci de speteaza de lemn, aducându-le în față. Cu coatele sprijinite pe genunchi, individul a cărui căutătură îi trimitea Annjei fiori de gheață pe șira spinării, continua să-i fixeze intens. Buzele i s-au strâns într-un rictus. Scurta mișcare din colțul gurii i-a transformat complet chipul, făcându-l să pară ca lucrat în piatră.

Și-a descleștat degetele de pe încheietura individului îngenunchiat. Simțindu-se eliberat, acesta s-a ridicat în picioare cu o rapiditate neașteptată, dispărând fără să mai servească vreo replică.

Încă sub impresia că este privită, și-a plimbat ochii peste cei aflați în curte, evitând dinadins banca unde stătea bărbatul ce o studia ostentativ.

Toți ceilalți o urmăreau ca pe un animal turbat. La un moment dat, ca la un semn, s-au împrăștiat care încotro. Annja nu văzuse participanți la Olimpiadă să se miște mai repede.

Cineva aflat în spatele ei și-a dres vocea.

— Te-ai pierdut?

— Îl caut pe Martin Palter, i-a răspuns de îndată ce s-a răsucit pe călcâie.

Ochii tânărului s-au mijit, studiind-o cu atenție. Capul i s-a înclinat într-o parte, pe măsură ce privirea lui căuta să descopere cine știe ce secrete pe figura ei încă

uimită.

— Ce treabă ai cu el? a zis într-un final, iar tonul părea că i se schimbase dintr-odată din curios-amuzat în expresia unei antipatii spontane, greu de stăpânit.

— Este personal, a spus tânăra, încercând să-i imite tonul dur.

Habar nu avea cine era individul și, cu siguranță, nu avea niciun motiv să-i destăinuie circumstanțele care o aduseseră aici.

Dintr-un singur gest, brațul Annjei a fost prins într-o strânsoare ca de clește. S-a trezit smulsă din locul unde se afla și proptită de caroseria unei mașini parcate alături. Cu un cap mai înalt decât ea, individul ce încerca să o imobilizeze s-a așezat în fața ei, oprindu-i orice tentativă de a se îndepărta. Annja a estimat diferența de înălțime dintre ei, apoi și-a planificat mișcărilor astfel încât, în cazul în care tipul ar fi continua să o țintuiască de mașină, să se poată elibera rapid.

— Nu-mi spune. Ești una dintre drăguțele căreia i s-a promis că va duce o viață fără griji dacă își deschide cracii suficient de mult cât să și-o vâre el unde trebuie, i-a scuipat el cuvintele în obraz.

— Habar nu am la ce te referi, a strigat Annja, surprinsă.

— Nu știi? N-ai aflat că nu ești singura târfă pe care parvenitul a trimis-o aici să colecteze bani pentru dățile în care s-a eliberat în ea. Doar că..., a făcut o pauză, studiind-o atent. De data asta, trebuie să recunosc, mă surprinde alegerea. Ești mai tânără decât celelalte. Se pare că acum țintește spre puicuțe suficient de proaste, încât să se combine cu unul ca el, a continuat tânărul.

Un val de greață și revoltă i s-a ridicat tinerei în gât.

Dacă individul nu se îndepărta, risca să fie împrôscat cât de curând cu întregul conținut al stomacului ei. Ar fi scăpat de el astfel, și nu cu vreo manevră de atac bine calculată.

Prinsă în cercul brațelor solide, cu gustul amar al bilei ce-i urca amenințător în gât, Annja a simțit înțepătura dureroasă a panicii. A luat cea mai ușoară și la îndemână decizie. Reacționând din instinct, degetele i s-au întins spre ale lui. I-a prins două dintre ele în pumn și le-a răsucit, cu forță, spre exterior. Nu le-a eliberat nici când le-a auzit trosnind, nici când bărbatul a dat să se retragă.

Două brațe i s-au înfipt în umeri, desprinzând-o de cel ce încerca acum să-și flexeze degetele, verificând dacă oasele nu se frânseseră sub atacul ei neașteptat.

A fost întoarsă la 180 de grade ca un titirez.

— Ce naiba se petrece aici? a bubuit vocea nou venitului.

Annja s-a smuls cu un gest violent și a privit către individul ce încă își închidea și deschidea în pumn degetele dureroase.

— Dacă mă mai atingi sau mă mai jignești vreodată, o să am grijă să ți le tai, a turuit, încă revoltată.

Bărbații au privit-o pentru câteva clipe fără să scoată o vorbă. Cel ce apăruse de curând a scos un sunet ca un lătrat scurt. Ceva între amuzament și șoc.

— Tu ești Annja, a spus imediat ce și-a revenit din surprinderea bruscă. Te rog, scuză-l pe idiotul de frate-meu. L-au scăpat în cap de prea multe ori când era mic.

— Stai așa. Știi cine-i tipa? a întrebat celălalt, nedumerit.

— Normal, e Annja din scrisoare.

— Care scrisoare?

Un braț s-a întins spre ea, iar palma mare a cuprins-o pe a tinerei.

— Eu sunt Matt. Noul tău frate, a spus cel care părea că era la curent cu venirea ei în această seară.

— Annja, dar se pare că știi deja asta, a venit răspunsul fetei.

Întoarsă cu fața spre cel căruia îi trosnise degetele cu doar câteva minute mai devreme, Annja l-a privit atentă, urmărindu-i reacția.

— Ăăă... ai zis că-i ești frate? Am auzit bine, Matt? a întrebat tânărul fără a-și desprinde privirea de la ea.

— Dacă nu erai beat turtă în seara în care noul tătic ne-a povestit despre venirea ficei lui, probabil făceai mai repede conexiunea și scăpai de degetele amorțite, a rânjit Matt. Individul pe care tocmai l-ai pus la punct este Prescott, continuă el cu un zâmbet, întors spre Annja, cel de-al doilea frate. Tehnic, este mai mare cu un an decât mine, deși se comportă frecvent ca un țânc de grădiniță.

O palmă peste ceafă venită din partea fratelui jignit l-a făcut pe Matt să hohotească.

— Bun, acum că știm care cine este, poate ar fi bine să-ți luăm bagajele și să mergem în casă. Bianca abia așteaptă să te cunoască. Are 18 ani, e cea mai mică dintre noi, și e nerăbdătoare să-și vadă noua surioară.

— Sunteți trei frați? a întrebat Annja în timp ce se îndrepta spre casă în urma celor doi.

— Da, dar nu garantez că Sebastian este prea încântat să te cunoască, a venit ca un avertisment răspunsul lui Matt.

— Și nu știu dacă să-i dau dreptate ori nu, l-a auzit pe Prescott murmurând de la câțiva pași distanță.

Intrarea în casă era largă; două uși masive din lemn

deschise permițându-le celor trei tineri să pătrundă în interior în același timp. O încăpere spațioasă, înaltă, i-a întâmpinat imediat ce au trecut pragul. În mijlocul tavanului boltit, un candelabru imens arunca raze aurii peste mobilier și pereți. O scară cu trepte largi de marmură pornea din centrul holului și urca spre etaj, despărțindu-se în două brațe lungi ce încercuiau nivelul superior. Podeaua, dintr-o marmură albă, rece, lucea ca gheața în bătaia soarelui.

Opulența ce o înconjura i-a trimis Annei fiori reci prin tot corpul, amintirile unui loc asemănător făcând-o să-și țină respirația. A încercat să le îndepărteze; refuza să-și umple mintea cu otrava lor. I-a urmat pe cei doi frați către o ușă aflată în stânga. O încăpere ce aducea a cameră de zi, plină de musafiri, se deschidea înaintea lor. Câteva canapele păreau aruncate fără nicio logică în mijlocul camerei. Unul dintre pereți era din sticlă, deschizând vederii curtea ascunsă de întunericul nopții, un altul era ocupat de câteva televizoare, fiecare ecran redând o altă imagine.

Cei doi bărbați s-au îndreptat către una dintre canapele, aflată cumva separat de celelalte. Tipul care o analizase când se aflase în curte stătea rezemat de spetează, ținând în mână o bere. Ochii îi erau fixați pe unul dintre ecranele televizoarelor. Picioarele lungi erau cocoțate pe o măsuță joasă, aflată în fața lui, iar mâna liberă se sprijinea de umerii unei tinere ce i se cuibărise la piept. În ciuda posturii relaxate a corpului, figura îi era concentrată. Sesizând apropierea celor doi frați, ochii tipului s-au mișcat iute spre ei.

Învăluită în privirea gri a individului, rece ca gheața, Annja a simțit că toate semnalele de alarmă se

declanșează în interiorul ei. Corpul i-a reacționat ca în fața unui pericol: respirația i-a devenit greoaie, pielea a furnicat-o și inima i-a bubuit cu furie în piept.

Tipul a așezat sticla pe masa din fața lui, și-a coborât picioarele, apoi s-a ridicat, desfășurându-se cât era de lung. Doar doi pași și s-a aflat atât de aproape, încât tânăra a fost nevoită să-și dea capul pe spate pentru a-i putea susține privirea. A vrut să facă un pas în lateral, să se distanțeze puțin, dar și-a simțit trupul prizonier al acelei căutători înghețate. Era incapabilă să se miște. Inima îi pulsa cu viteză, sângele gonea prin vene, urechile începuseră să-i ardă și bine-cunoscuta senzație de teamă îi strângea stomacul. Până acum, se mândrise cu tăria de care dăduse dovadă în drumul parcurs în ultimii ani. Modul în care reușise să depășească actul atroce care o marcase în urmă cu șase ani o transformase, în mintea ei, într-o învingătoare. Da, încă sărea speriată când cineva o atingea fără consimțământul ei, exceptându-l pe Doc. Încă privea cu suspiciune intențiile oricărei persoane de sex masculin ce încerca să se apropie de ea, dar un nivel atât de ridicat de teamă nu mai percepute de mult timp. Singura explicație care îi trecea prin cap era fizicul intimidant al bărbatului. Totul în aspectul lui emana superioritate, forță și putere. Începând de la statura înaltă, mușchii ce-i defineau brațele și picioarele lungi, pieptul lat, ochii de un gri metalic ce nu păreau să cuprindă nicio urmă de căldură, părul negru, tuns scurt, militărește, un nas acvilin, maxilar puternic până la gura cu buze perfect conturate, care se strângeau într-un rictus de dispreț.

— Nu ești binevenită aici, a sunat vocea baritonală, luând-o prin surprindere.

Cuvintele, deși anticipate, fuseseră spuse cu atâta gravitate, încât au lovit-o ca o vreață capabilă să îi înghețe nu doar mișcările, ci și sângele în vene.

Individul și-a mutat privirea. Un singur semn, aproape imperceptibil, iar cei aflați în cameră s-au îndreptat spre ușă. Câteva secunde mai târziu, doar tânăra ce stătea pe canapea și cei trei bărbați se mai aflau cu ea în cameră.

După cum arătau cu toții – cu excepția lui Matt, și poate a tinerei ce nu făcuse până acum nicio mișcare și care o privea mai mult cu o expresie curioasă decât ostilă, – nu aveau nici cea mai vagă intenție de a o primi cu brațele deschise.

— Parvenitul care îți este tată a semnat un contract prenupțial și, atâta timp cât este căsătorit cu mama noastră, primește doar strictul necesar. Nu vei găsi aici nicio posibilitate să storci bani.

Din nou, cuvintele au venit ca o palmă. Aproape că le putea simți amprenta pe obraz. Mândria îi era zdruncinată și o furie nestăpânită i-a descleștat maxilarul.

— Nu vreau banii voștri. Nu de asta mă aflu aici.

S-a desprins din locul unde stătuse ca înghețată, s-a îndreptat spre Matt, ce încă îi ținea valiza într-o mână, și a smuls-o cu forță din încleștarea palmei lui. Imediat a făcut stânga împrejur, pregătită să plece.

— Sebastian, s-a răzvoit Matt în urma ei. Nu poți să o lași să plece așa.

— Sebi, spune ceva, s-a auzit și vocea fetei de pe canapea, chiar când Annja întinsese mâna spre clanță.

— Dacă nu vrei bani, atunci de ce ești aici? s-a auzit din nou vocea gravă.